

Arrest

**nr. 156 842 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2015 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PIERRE, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: R(…)

voornaam: A(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een identiteitskaart die ogenschijnlijk van Tsjechië is. Deze identiteitskaart heeft geen enkele waarde

PV nr HA. (…)/2015 van de politiezone TRUDO.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor identiteitsfraude bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt door de politiezone TRUDO op het gebruik van een totaal waardeloze, ogenschijnlijk Tsjechische, identiteitskaart op naam van R(…) A(…), PV.HA. (…)/2015.

Betrokkene poogde aan de hand van de identiteitskaart verblijfsrechtelijk voordeel te halen.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene is op heterdaad betrappt voor het gebruik van een identiteitskaart die ogenschijnlijk van Tsjechië is. Deze identiteitskaart heeft geen enkele waarde PV nr HA. (...)/2015 van de politiezone TRUDO.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor identiteitsfraude bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrappt door de politiezone TRUDO op het gebruik van een totaal waardeloze, ogenschijnlijk Tsjechische, identiteitskaart op naam van R(...) A(...), PV.HA. (...)/2015.

Betrokkene poogde aan de hand van de identiteitskaart verblijfsrechtelijk voordeel te halen.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het vereiste belang, omdat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat onder meer gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

2.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3.2.2 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens, gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij voert niet aan dat met betrekking tot dit onderdeel van de bestreden beslissing sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid. De Raad merkt hierbij op dat uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, tweede lid blijkt, gelet op het gebruik van het woord “*kan*”, dat de gemachtigde in dit verband een discretionaire bevoegdheid heeft.

2.3.2.3 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad erop dat *in casu* geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116 003). In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “*(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Zodoende dient de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf erkent dat de gemachtigde op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven indien dit bevel een schending van hogere rechtsnormen zou impliceren. Verder zal in voorkomend geval ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen (waarbij dan bovendien rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 74/16 van de vreemdelingenwet). Daarnaast zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Bovendien heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (*cf.* RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, niet kan aangenomen worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermogt dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van de verwerende partij dient aldus te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in dit verband onder meer het volgende:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Aangezien verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitsluitend verwijst naar het gegeven dat:

- *verzoeker geen geldig visum beschikte op het ogenblik van zijn arrestatie;*
- *verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn van een identiteitskaart die ogenschijnlijk van Tsjechië is, dewelke geen enkele waarde zou bezitten;*
- *verzoeker in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor identiteitsfraude en er derhalve een risico tot nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan;*
- *verzoeker aan de hand van deze identiteitskaart een verblijfsrechtelijke voordeel wou halen;*
- *er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan;*

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker zijn moeder die over een F kaart in het Rijk beschikt, Nederlandse zuster en Belgische broer in België verblijven en alhier over een legale verblijfstitel beschikken.

Bovendien wordt in het administratief verslag uitdrukkelijk gestipuleerd dat verzoeker een broer heeft nl. Al(...), bij wie hij zich wou laten inschrijven.

(...)

Ten tweede: om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, aangezien het administratief verslag van de politionele diensten van 3800 Sint-Truiden uitdrukkelijk spreken over de broer van verzoeker nl. R(...) Al(...) bij wie verzoeker zich wou pogen in te schrijven.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.”

3.3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer kan onderzocht worden of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar legaal in België verblijvende moeder, met haar in België verblijvende Nederlandse zuster en Belgische broer Al.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de geboorteakte van haar en haar broer, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) van haar moeder en de Belgische identiteitskaart van haar broer. Tevens voegt zij de verklaring van inschrijving (E-kaart) van een persoon waarvan zij stelt dat het haar zus betreft. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen zelf aan dat de E-kaart en de identiteitskaart van de zus en broer van de verzoekende partij reeds in 2012 zijn afgegeven, en de F-kaart van de moeder in juni 2015. Zodoende wordt door de verwerende partij niet betwist dat de betrokken personen familieleden van de verzoekende partij zijn en dat zij legaal in België verblijven of Belg zijn.

In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 10 november 2015 uitdrukkelijk gestipuleerd wordt dat zij een broer Al. heeft

bij wie zij zich wou laten inschrijven. De Raad stelt vast dat in het betrokken verslag inderdaad gesteld wordt dat de verzoekende partij zich op het stadhuis, afdeling vreemdelingen, heeft aangeboden om zich te laten inschrijven bij haar broer Al., alwaar zij nu verblijft. In haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij uitdrukkelijk dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij zich op de gemeente bij haar broer wilde laten inschrijven. Ook blijkt uit de nota met opmerkingen niet dat de verwerende partij zou betwisten dat de verzoekende partij bij haar broer verblijft, zoals gesteld wordt in voormeld administratief verslag.

In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij wel uitdrukkelijk dat de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij zich met dit betoog beperkt tot een *a posteriori* motivering. De bestreden beslissing of het administratief dossier bevat immers in het geheel geen overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM of enig van de vermelde familieleden, ondanks het feit dat uit het administratief dossier blijkt de gemachtigde minstens op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij een Belgische broer heeft, dat zij bij deze broer woont en dat zij stappen heeft ondernomen om zich bij haar broer te laten inschrijven. Zodoende blijkt geenszins dat de gemachtigde zelfs maar is nagegaan of sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat niet blijkt dat rekening gehouden werd met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad merkt in dit verband nog op dat het niet aan hem is om, op basis van de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren brengt – waarvan een aantal zoals reeds vastgesteld ook blijken uit het administratief dossier –, in de plaats van het bestuur te beoordelen of uit deze elementen al dan niet een gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Bijkomend stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tevens een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij benadrukt ter terechtzitting van 21 november 2015 dat voormeld artikel 8 geen formele motiveringsplicht inhoudt. De Raad stelt vast dat in artikel 8 van het EVRM zelf inderdaad nergens sprake is van een formele motiveringsplicht, maar wijst erop dat het bestuur in elk geval gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991. De belangrijkste bestaansredenen van deze motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Zelfs al zou uit het administratief dossier enige overweging aangaande het (mogelijk) gezinsleven van de verzoekende partij blijken – de Raad benadrukt nogmaals dat dit *in casu* hoe dan ook niet het geval is –, dan nog laat de verwerende partij na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat de verzoekende partij haar beroepsrecht naar behoren zou kunnen uitoefenen wanneer laatstgenoemde haar verzoekschrift dient op te stellen, niet (slechts) in het licht van een uitdrukkelijk in de bestreden beslissing opgenomen motivering, maar (tevens) in het licht van andere motieven die zouden blijken uit het administratief dossier. Dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij zulke overwegingen slechts voor het eerst in haar nota met opmerkingen opneemt. Door het meedelen of toevoegen van motieven via de neerlegging van het administratief dossier of de nota met opmerkingen, en zodoende nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de verwerende partij de miskennis van de formele motiveringsplicht niet goedmaken en wordt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang gebracht (*cf.* RvS 25 januari 2010, nr. 199.865). Ook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 *juncto* artikel 8 van het EVRM wordt zodoende *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij wijst immers uitdrukkelijk op een schending van voormeld artikel 8 bij terugkeer, gezien haar moeder (die een legale verblijfstitel in België heeft), Nederlandse zuster en Belgische broer in België verblijven, en de bestreden beslissing hier totaal geen rekening mee houdt.

Met betrekking tot het betoog van de verwerende partij aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, betoog dat de verwerende partij op meer uitgebreide wijze voert in het kader van haar repliek op het uit artikel 8 van het EVRM geputte middel van de verzoekende partij, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.2, heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een gedwongen verwijdering naar haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE